

NR. 5, ÅRGANG 6, NOVEMBER 2017

UDBUDSRETSLIGT NYHEDSBREV

I nyhedsbrevet kan I læse om interessante afgørelser, nyttig viden og ny lovgivning, der har generel interesse for udbudspraktikere.

Klager, som var afskåret fra at blive underleverandør, havde den fornødne retlige interesse i at få sin klage behandlet ved Klagenævnet for Udbud

Klagenævnet for Udbuds kendelse af 18. august 2017, *Omada A/S mod Københavns Kommune*

Klagen vedrørte Københavns Kommunes (KK) miniudbud under en rammeaftale. Miniudbuddet omfattede indkøb af et IT-system baseret på en software af fabrikatet, Sailpoint, dvs. fra en specifik producent. Der blev afgivet tilbud fra én tilbudsgiver, som KK besluttede at indgå kontrakt med.

Der blev herefter indgivet klage af Omada A/S (Omada). Omada, som er leverandør af softwareprodukter baseret på et andet softwarefabrikat end Sailpoint, var ikke leverandør på den til grund for miniudbuddet liggende rammeaftale.

Omadas klage gik bl.a. ud på, at KK ved angivelsen af fabrikatet, Sailpoint havde overtrådt udbudslovens forbud mod at angive bestemte varemærker i kravspecifikationen, medmindre der er tale om helt særlige tilfælde, hvor det ikke er muligt at beskrive kontraktgenstanden tilstrækkeligt nøjagtigt og forståeligt uden at henvise til specifikke varemærker.

KK påstod principielt klagen afvist med henvisning til, at Omada ikke havde den fornødne retlige interesse, idet Omada højst havde status som potentiel underleverandør og ikke var valgt som underleverandør på den rammeaftale, som miniudbuddet vedrørte. KK påstod subsidiært, at klagen ikke skulle tages til følge.

Kendelsen vedrører spørgsmålet om, hvorvidt klagen skulle tillægges opsættende virkning. Klagenævnet for Udbud tog som led i sin afgørelse stilling til, om betingelsen om, *at klagen har noget på sig* (fumus), var opfyldt, og i den forbindelse tog Klagenævnet for Udbud foreløbigt stilling til klagepunkterne.

Kendelsen omhandler flere spørgsmål. Vores behandling af kendelsen vil dog alene berøre Klagenævnet for Udbuds afgørelse i relation til KK's principale påstand om afvisning.

Klagenævnet for Udbud fandt, at Omada havde den fornødne retlige interesse i sagen på grund af de konkrete omstændigheder og Omadas eksisterende samarbejdsaftaler og henviste bl.a. til, at Omada ville have haft potentiel mulighed for at være underleverandør af software, hvis der ikke havde været foreskrevet brug af en bestemt anden software, Sailpoint.

Kommentar

Kendelsen illustrerer en modifikation til Klagenævnet for Udbuds faste praksis, hvorefter potentielle underleverandører ikke har den fornødne retlige interesse i at få en klage behandlet.

Klagenævnet fandt, at Omada havde den fornødne retlige interesse med henvisning til, at Omada bl.a. havde haft mulighed for at være underleverandør til den valgte tilbudsgiver, hvis der ikke havde været foreskrevet brug af software fra en specifik producent.

I en situation som den i sagen, hvor en klager i det hele taget *har været afskåret* fra at blive underleverandør, vil Klagenævnet for Udbuds praksis om potentielle underleverandører ikke finde anvendelse, og klageren vil således efter omstændighederne kunne have den fornødne retlige interesse.

Link til kendelsen [her](#).

Klagenævnet for Udbud har offentliggjort afgørelse om aktindsigt af 11. september 2015. - En sag ved Klagenævnet anses for at være en "retssag" i medfør af offentlighedslovens § 27, nr. 4.

Klagenævnet for Udbuds kendelse af 11. september 2015, *Wind People mod Energistyrelsen*.

I kendelsen tager Klagenævnet for Udbud stilling til et spørgsmål om aktindsigt, efter at Energistyrelsen har gennemført et udbud efter det gamle udbudsdirektiv (2004/18) om en eller flere koncessioner om opførelse og drift af kystnære vindmølleparker.

Energistyrelsen havde gennemført udbuddet og angivet som et mindstekrav til ansøgernes egnethed i relation til ansøgernes økonomiske og finansielle kapacitet, at ansøgerne skulle have en minimumsomsætning på DKK 4 mia.

Wind People havde ansøgt om prækvalifikation, men var blevet afvist som følge af, at Wind People ikke opfyldte mindstekravet om en minimumsomsætning på DKK 4 mia. Wind People ansøgte herefter om aktindsigt i "de økonomiske og finansielle prækvalifikationskriterier" vedrørende "hele det forløb, der har ført til en beslutning af 20. februar 2015 i Contract Notice om en minimumsomsætning på 4 mia. kr., og hvad der måtte have fulgt efter denne dato indtil deadline for prækvalificering den 26. maj 2015", herunder en korrespondance med Kammeradvokaten og Deloitte.

Energistyrelsen afviste anmodningen om aktindsigt for dele af korrespondancen med både Kammeradvokaten og Deloitte med henvisning til, at dokumenterne var undtaget efter bestemmelsen i offentlighedslovens § 27, nr. 4 (der svarer til den gamle offentlighedslovs § 10, stk. 1, nr. 4), hvorefter retten til aktindsigt ikke omfatter myndigheders brevveksling til brug i retssager eller ved overvejelse af, om retssag bør føres.

Wind People klagede herefter over Energistyrelsens afgørelse til Klagenævnet for Udbud, der indledningsvist udtalte:

"Det bemærkes i den forbindelse, at brevvekslingerne med såvel Kammeradvokaten som Deloitte samt dokumenter udarbejdet af Deloitte utvivlsomt har karakter af brevveksling med en "sagkyndig" i bestemmelsens forstand."

Klagenævnet for Udbud anførte videre:

"En sag ved Klagenævnet for Udbud må som følge af klagenævnets domstolslignende karakter, og da sager for nævnet i vidt omfang – på samme måde som voldgiftssager, der udtrykkeligt er nævnt i bestemmelsens forarbejder – træder i stedet for sagsanlæg ved de almindelige domstole, anses for at være en "retssag" i medfør af offentlighedslovens § 27, nr. 4."

Klagenævnet traf herefter afgørelse om, at korrespondancen mellem Energistyrelsen og Kammeradvokaten skulle undtages fra aktindsigt i medfør af offentlighedslovens § 27, nr. 4, bl.a. med henvisning til, at en klage eller en retssag var en nærliggende mulighed ved planlægningen af det konkrete udbud som følge af udbuddets størrelse og karakter samt med henvisning til, at de dele af korrespondancen, der var undtaget aktindsigt, vedrørte juridisk rådgivning.

I relation til korrespondancen med Deloitte traf Klagenævnet for Udbud afgørelse om, at denne korrespondance ikke kunne undtages fra aktindsigt, bl.a. med henvisning til at denne korrespondance ikke indeholdt juridisk rådgivning.

Kommentar

Spørgsmål om aktindsigt har stigende betydning i udbudssager, og der hersker ofte tvivl om og opstår tvist om, hvilke dokumenter, der skal gives helt eller delvist aktindsigt i, og hvilke, der kan undtages. Ofte

offentliggøres Klagenævnet for Udbuds afgørelse i aktindsigtsspørgsmål ikke. Kendelsen er derfor interessant, fordi den meget detaljeret redegør for, hvornår dokumenter, e-mailkorrespondance mellem ordregiveren og ordregiverens rådgivere helt eller delvist kan undtages fra aktindsigt.

Link til kendelsen [her](#).

Risikoen for at gå glip af den udbudte kontrakt er ikke i sig selv nok til at tilbudsgiver har lidt en alvorlig skade ved ikke at få opsættende virkning

Retten i Første Instans' (Retten) kendelse af 26. september 2017, sag T-579/17 R, *Wall Street Systems UK Ltd mod Den Europæiske Centralbank*

Kendelsen vedrører Den Europæiske Centralbanks (ECB) udbud om et it-finanssystem gennemført som et udbud med forhandling. ECB modtog tilbud fra seks tilbudsgivere, hvorefter kontrakten blev tildelt den tilbudsgiver, der havde afgivet det økonomisk mest fordelagtige tilbud.

Efter ECB havde tildelt kontrakten, klagede Wall Street Systems UK Ltd (WSS), som havde afgivet det tilbud, der var vurderet som det økonomisk næstmest fordelagtige. Kendelsen er Rettens afgørelse med hensyn til, om klagen skulle tillægges opsættende virkning.

Retten udtalte indledningsvist, at opsættende virkning kun skal gives i undtagelsestilfælde. Retten gennemgik herefter betingelserne for opsættende virkning, herunder betingelsen om uopsættelighed, hvor det som udgangspunkt er en betingelse, at det påvises, at der vil ske uoprettelig skade, hvis ikke der opnås opsættende virkning.

Mht. betingelsen om uopsættelighed udtalte Retten herefter, at denne betingelse under visse omstændigheder kan lempes i forbindelse med udbudssager, idet det i praksis vil være ekstremt svært for en forbigået tilbudsgiver at dokumentere, at uopsættelighedsbetingelsen er opfyldt, dvs. at den forbigående tilbudsgiver vil lide "en uoprettelig skade", hvis der ikke gives opsættende virkning. Retten udtalte herefter med henvisning til princippet om adgang til effektive retsmidler, at hvis tilbudsgiveren kan påvise, at betingelsen om, at klagen har noget på sig (*fumus boni juris* – i sagen benævnt *prima facie*), er særligt stærk, vil kravet om uopsættelighed konkret kunne lempes.

Hvis det således er tilstrækkeligt klart og kan dokumenteres af den forbigåede tilbudsgiver, at der er begået en alvorlig overtrædelse af udbudsreglerne (der foreligger stærke indicier for alvorlig *fumus*), så er det tilstrækkeligt til at opfylde uopsættelighedsbetingelsen, at den forbigående tilbudsgiver kan føre bevis for, at den pågældende vil lide en alvorlig skade, hvis ikke klagen gives opsættende virkning. Retten understregede herefter, at en tilbudsgivers almindelige risiko for at gå glip af den udbudte kontrakt ikke er nok til at udgøre en alvorlig skade.

Med dette udgangspunkt tog Retten stilling til, om der var ført bevis for, om WSS ville lide en alvorlig skade, hvis ikke klagen fik opsættende virkning.

Dette fandt Retten ikke påvist i den konkrete sag, idet WSS ikke havde påvist, at WSS' tab af tildeling og udførelse af kontrakten ville påvirke WSS' sagkundskab eller omdømme på en sådan måde, at WSS ikke længere havde mulighed for at deltage i fremtidige lignende store it-udbud fra andre centralbanker eller fra store offentlige eller kommercielle institutioner eller kommercielle institutioner.

Kommentar

Den lempelse af betingelsen om uopsættelighed, som Retten omtaler, er ikke ny. Den mulighed for at lempe betingelsen for opsættende virkning er allerede fastslået i en tidligere afgørelse fra EU-Domstolen fra 2015, i sag C-35/15, Vanbreda-sagen, hvorefter en klager kan dokumentere, at betingelsen om uopsættelighed er opfyldt, hvis der er særligt stærke indicier for, at der foreligger grove og alvorlige overtrædelser af udbudsreglerne, men Rettens kendelse cementerer princippet. Retten udtaler tillige i kendelsen, at risikoen for at gå glip af den udbudte kontrakt normalt ikke i sig selv er nok til at udgøre en alvorlig skade.

Link til kendelsen [her](#).

En evalueringsmetode kan i sig selv være i strid med tildelingskriteriet og dermed i strid med principperne om ligebehandling og gennemsigtighed

Klagenævnet for Udbuds kendelse af 7. november 2017, sag T-579/17 R, *Vojens Taxi og Servicetrafik ApS mod Midttrafik, Sydtrafik og Fynbus*

Klagen vedrører et udbud efter forsyningsvirksomhedsdirektivet (2014/25) vedr. kontrakt om variabel kørsel med garantiperiode udført med fast leverandør udbudt som toårige rammeaftaler med mulighed for forlængelse på op til to år. Ordregiver var følgende trafikelskaber: Midttrafik, Sydtrafik og Fynbus (Ordregiver).

Udbuddet var tilrettelagt således, at der blev udbudt i alt 276 såkaldte garantivogne i forbindelse med udbuddet. Tilbudsgiverne kunne byde på en eller flere garantivogne, og en tilbudsgiver kunne tildeles rammeaftale på en eller flere garantivogne. Garantivognene havde forskellige garantiperioder samt rådighedsperioder. De økonomisk mest fordelagtige tilbud ville blive identificeret på grundlag af tildelingskriteriet "pris".

Følgende fremgik blandt andet af udbudsbetingelserne om udfyldelse af tilbud:

Tilbudspris skal afgives som én driftstimepris.

Tilbudsgiverne skulle i deres tilbud angive, hvilke garantivogne de ønskede at byde på samt det antal garantivogne, som tilbudsgiverne kunne vedstå. Tilbudsgiverne havde således mulighed for at byde på flere garantivogne, end de havde mulighed for at vedstå.

Følgende fremgik blandt andet af udbudsbetingelserne om Tildeling:

Der vil blive tildelt rammeaftaler til de tilbudsgivere, der har afgivet laveste driftstimestepriser på den enkelte garantivogn.

[...]

Såfremt en tilbudsgiver står til at vinde flere garantivogne, end tilbudsgiver kan vedstå, tildeles de(n) garantivogn(e), hvor der er størst difference til næstlaveste tilbud. For de garantivogne, som tilbudsgiver ikke kan vedstå sig, vil udbyder søge at indgå aftale på basis af næstlaveste, konditionsmæssige tilbud. Kan det næstlaveste tilbud heller ikke komme i betragtning, vil udbyder søge at indgå aftale på basis af det tredje laveste tilbud og så fremdeles.

Ved tilbudsfristens udløb havde Ordregiver blandt andet modtaget tilbud fra Vojens Taxi og Servicetrafik ApS (VTS), Tea Struer, Bolderslev Taxa og Minibusser samt Vidå Taxi.

Ved tilbudssammenligningen viste det sig, at VTS havde afgivet den billigste driftstimestepris på flere vogne end VTS kunne vedstå. Det betød, at VTS ikke kunne tildeles alle de garantivogne, hvor Klager havde tilbudt den laveste driftstimestepris.

Ordregiver traf tildelingsbeslutning den 8. november 2016, hvorefter VTS blandt andet fik tildelt vognene/ruterne 4018, 4034 og 4058, men at andre tilbudsgivere fik tildelt garantivognene 4011, 4030 og 4057 (som VTS tillige havde budt på). Sidstnævnte garantivogne havde alle flere timer med garanteret kørsel (garantiperioder) end de førstnævnte og til VTS tildelte garantivogne.

Den 4. april 2017 indgav VTS klage til Klagenævnet for Udbud med påstand om, at Klagenævnet for Udbud skulle konstatere, at Ordregiver har handlet i strid med ligebehandlingsprincippet og gennemsigtighedsprincippet i forsyningsvirksomhedsdirektivets artikel 36 ved at tildele garantivognene 4011, 4030 og 4057 til andre tilbudsgivere. VTS nedlagde bl.a. påstand om annullation af tildelingsbeslutning vedr. garantivognene 4011, 4030 og 4057.

Klagenævnet for Udbud udtalte blandt andet i kendelsen:

En ordregiver er i medfør af gennemsigtighedsprincippet og ligebehandlingsprincippet forpligtet til strengt at overholde de bestemmelser, ordregiveren har fastsat i udbudsbetingelserne. Ved valget af, hvilken af flere vogne/ruter som den billigste tilbudsgiver skulle have tildelt, kunne Sydtrafik således ikke lovligt have foretaget en tildeling under hensyn til det garanterede mindsteforbrug, som der var fastlagt for den pågældende rute. Som følge af denne bestemmelse i udbudsbetingelserne ville Sydtrafik – uanset om den faktisk foretagne tildeling også måtte være i strid med det fastsatte tildelingskriterium og dermed i strid med gennemsigtigheds- og ligebehandlingsprincippet i forsyningsvirksomheds-

direktivets artikel 36, stk. 1 – ikke være berettiget til at fravige den evalueringsmodel, Sydtrafik havde fastsat i udbudsbetingelserne ved at lægge vægt på antallet af garantitimer, som var knyttet til den enkelte vogn/rute.

[...]Det bemærkes herved, at en evaluering, der ikke er i overensstemmelse med det fastsatte tildelingskriterium, ikke er gennemsigtig eller i overensstemmelse med ligebehandlingsprincippet.

Klagenævnet for Udbud udtalte videre:

Som anført af VTS havde alle vognene/ruterne imidlertid ikke lige mange garantitimer. [...] Det var dermed en risiko for, at den valgte evalueringsmodel ville kunne føre til, at tilbudsgiveren fik tildelt en vogn/rute, som samlet set ville være dyrere for Sydtrafik, end hvis der var blevet lagt vægt på omfanget af det garanterede mindsteforbrug, såfremt en tilbudsgiver – således som VTS gjorde – afgav tilbud på flere vogne/ruter, end tilbudsgiveren kunne vedstå.

[...] Det er ubestridt, at tilbuddet fra VTS på ruterne 4011, 4030 og 4057 var lavere end tilbuddene fra henholdsvis Tea Struer, Bolderslev Taxa og Minibusser og Vidå Taxi, hvis antallet af garantitimer, herunder garantitimer ved kørsel i weekender og helligdage, medregnes.

Tildelingen af ruterne 4018, 4034 og 4058 skete således i strid med det fastsatte tildelingskriterium "pris".

Da tildelingen af disse konkrete vogne/ruter er sket i strid med tildelingskriteriet, var tildelingen heraf – uanset at den fulgte den fastsatte evalueringsmodel – ikke i overensstemmelse med gennemsigtighedsprincippet i forsyningsvirksomhedsdirektivets artikel 36, stk. 1.

Klagenævnet for Udbud annullerede herefter tildelingsbeslutningen for så vidt angik garantivognene 4011, 4030 og 4057.

Kommentar

Ifølge udbudslovens § 160 (som også finder anvendelse på ordregivere omfattet af forsyningsvirksomhedsdirektivet) skal evalueringsmetoden beskrives i udbudsbetingelserne, og når dette er sket kan den ikke tilsidesættes, hvis den er gennemsigtig og overholder ligebehandlingsprincippet. I den foreliggende sag foretog ordregiveren også en tildeling, som var i overensstemmelse med den metode, der var beskrevet i udbudsbetingelserne, men ikke desto mindre valgte Klagenævnet for Udbud at annullere tildelingsbeslutningen. Begrundelsen var, at selve metoden i sig selv var i strid med tildelingskriteriet pris og dermed i strid med principperne om ligebehandling og gennemsigtighed. En sådan evalueringsmetode kan derfor tilsidesættes af Klagenævnet for Udbud, selvom den er oplyst og offentliggjort på forhånd i udbudsbetingelserne. Dette gælder især i et tilfælde som det foreliggende, hvor det ikke må være muligt, at tildelingen

ikke sker til den, der ubestridt har afgivet den laveste pris, og hvor metoden ikke tog højde for i fornødent omfang, at omfanget af den udbudte ydelse indgik i tilbudsevalueringen.

Link til kendelsen [her](#).

Erhvervsministeren fremsætter nyt forslag om ændring af konkurrenceloven

Det vil i mange tilfælde være både udbudsretligt og konkurrenceretligt lovligt, at to virksomheder, som ikke hver for sig kan byde på en kontrakt, byder i et konsortium, da det kan medføre omkostningsbesparelser og fælles udnyttelse af knowhow m.v. Konsortiesamarbejder, der fører til flere og billigere tilbud, er således reelt konkurrencefremmende. Adgangen til at indgå et konsortium i forbindelse med et offentligt udbud er dog begrænset af forbuddet i konkurrenceloven mod konkurrencebegrænsende aftaler.

Den 4. oktober fremsatte erhvervsministeren et forslag om at ændre konkurrenceloven med henblik på at gøre det nemmere for virksomheder at vurdere, om et potentielt samarbejde med andre virksomheder er lovligt.

I Erhvervsministeriets pressemeddelelse fremgår det:

"Konkret vil man ændre bagatelgrænsen for, hvornår aftaler mellem virksomheder falder uden for konkurrencelovens forbud mod konkurrencebegrænsende aftaler. Samtidigt ændres bagatelgrænsen dermed for, hvornår virksomheder må gå sammen i et såkaldt konsortium og byde på en opgave. Ændringen bringer de danske regler på linje med Kommissionens og EU-Domstolens praksis."

Konkret følger det af lovændringen, at konkurrencelovens såkaldte *bagatelregel*, der undtager visse typer aftaler fra forbuddet mod konkurrencebegrænsende aftaler, fremadrettet alene tager udgangspunkt i virksomhedernes markedsandele uden – som hidtil – at lægge vægt på de involverede virksomheders omsætning. Bagatelreglen vil således omfatte visse typer aftaler mellem *aktuelle eller potentielle konkurrenter*, hvis deres kombinerede markedsandel ikke overstiger 10 % på noget relevant marked, der er berørt af aftalen m.v., samt aftaler mellem *ikke-konkurrenter*, hvis ingen af virksomhederne har en markedsandel på mere 15 % på noget relevant marked, der er berørt af aftalen m.v.

Ifølge Erhvervsministeriet vil ændringen således angiveligt få betydning for, hvornår selskaber kan gå sammen og byde som et konsortium, når der udbydes offentlige kontrakter. Emnet, som længe har været omdiskuteret, blussede for alvor op med den meget omtalte *Vejstribesag* (Kendelse af 11. april 2016 - Eurostar Danmark A/S og LKF Vejmarkering A/S mod Konkurrencerådet). Af denne sag kan udledes, at hvor to virksomheder hver især er i stand til at byde på (dele af) en opgave, da vil det være ulovligt og stride imod konkurrencelovens forbud mod konkurrencebegrænsende aftaler, hvis de to virksomheder går sammen og byder som et konsortium.

I den ovenfor nævnte *Vejstribesag* udtalte Konkurrenceankenævnet følgende:

Da konsortieaftalen – uanset at den ikke kan betegnes som en klassisk kartel-aftale om priskoordinering eller markedsopdeling – ifølge sin natur var egnet til at skade konkurrencen, havde den i lovens forstand til formål at begrænse konkurrencen.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at lovændringen vil medføre en præcisering af principperne for konsortiesamarbejder. Efter vores opfattelse giver ændringsforslaget ikke større retssikkerhed allerede af den grund, at en anvendelse af undtagelsesbestemmelsen forudsætter, at det relevante marked afgrænses, og afgrænsningen af et relevant marked er ofte forbundet med stor usikkerhed og har givet anledning til mange tvister mellem virksomheder og de relevante konkurrencemyndigheder.

Virksomheder, der ønsker at indgå i et konsortium med henblik på at byde på en offentlig opgave bør således nøje undersøge og overveje, hvorvidt de hver især ville være i stand til at udføre og byde på opgaven, og i fald dette ikke er tilfældet, om de er i stand til at bevise dette. Det må anses som meget tvivlsomt om det nye forslag, hvis det vedtages, reelt vil gøre det lettere for virksomhederne med sikkerhed at vurdere om dette er tilfældet eller ej.

Læs lovforslaget [her](#).

---oooOOOooo---

Vi står naturligvis meget gerne til rådighed, såfremt I har spørgsmål til ovenstående eller andre spørgsmål vedrørende udbudsretlige problemstillinger.

LOTTE HUMMELSHØJ
ADVOKAT (L)
LH@NNLAW.DK

SEBASTIAN PEDERSEN
ADVOKAT
SAP@NNLAW.DK

Nielsen Nøragers konkurrence- og udbudsretsgruppe ledes af advokat Henrik Peytz og advokat Lotte Hummelshøj, der begge har stor erfaring med rådgivning om udbudsretlige spørgsmål og førelse af sager om udbudsret for Klagenævnet for Udbud og domstolene. Herudover består gruppen af advokat Thomas Mygind og advokat Sebastian Asbjørn Pedersen.

NIELSEN NØRAGER

Tilmeld/frameld dig nyhedsbrevet på www.nnlaw.dk

DETTE NYHEDSBREV KAN IKKE ERSTATTE JURIDISK RÅDGIVNING. NIELSEN NØRAGER ADVOKATPARTNERSELSKAB OG DE OVENNÆVNTE JURISTER PÅTAGER SIG INTET ANSVAR FOR TAB SOM DIREKTE ELLER INDIREKTE FØLGE AF BRUG AF NYHEDSBREVET, HERUNDER FOR TAB SOM FØLGE AF UTILSTRÆKKELIGE ELLER FEJLAGTIGE INFORMATIONER, VURDERINGER ELLER ANDRE FORHOLD I FORBINDELSE MED NYHEDSBREVET. NIELSEN NØRAGER ADVOKATPARTNERSELSKAB YDER RÅDGIVNING I FORBINDELSE MED KONKRETE SPØRGSMÅL I OVERENSSTEMMELSE MED DE ADVOKATETISKE REGLER.